

Tedaj se je stric izgovarjal z boleznijo v hiši, s to in ono nezgodo in mu pošiljal pičlo, pičlo, da je bilo komaj za stanarino. A sedaj je dvignil iz zavarovalnice lepo glav-nico, in ker je Anteta imel čimdalje rajši, ni skoparil in štedil, ampak odprl zanj svojo denarnico na široko.

Lepo je sijalo jesensko solnce. Dunajčani so vrveli v ljudski park, kjer so sicer še

grede, na gole, obletele vrhe dreves in na rumeno listje po tleh ter resignirano šepeta: Sic transit — — —.

Tak je bil Lacinger. Na klopici nasproti pršečega vodometa je sedel, pušil malomarno cigareto, študiral mimo njega hiteče obraze, vesele in otožne, mlade in stare, krasotice pa zvene le dame in gospode — in mislil nekaj tje v jeden dan brez reda, kot bi igral najlepšo nirvano. Poznal ga ni nihče, on takisto nobenega, in to mu je prijalo nad vse. Sedaj pa sedaj se je ozrl radoveden šetavec ali predrzna go-spica vanj, pa se pomilovaje obrnila proč in stopila bliže svojega sprem-ljeavca, kot bi hotela reči: Verlassen, verlassen, wie der Stein auf der Strassen ...

In Ante se ni brigal zanje; gledal je za kolobarji dima, prisluškal vo-deni godbi in nemarno otresal pepel od cigarete na beli pesek.

Počasi pride proti njemu dvojica črno oblečenih dam. Starica, mati, se je naslanjala na roko krepke hčerke, stopala je počasi, negotovo, obličje je bilo bolno, suho. Na obrazu hčerke je bila razlita trudna žalost, a prosijana z onim sijajem, ki ob-daje lice otrokovo, kadar stori ma-teri uslugo, dobro delo iz čiste lju-bezni.

Ante se zagleda v ta par. Prešinil ga je tisti čut, kot prešine mehko, rahločutno srce slika ubožca. Dvojica se je pomikala proti njemu počasi — počasi.

Tedaj se Ante zdrsne, noga mu omahne raz koleno, telo se strese in dvigne, lice mu zardi, cigareta pade na tla. Ante je hotel vstati, bežati, bežati, — prijel za palico — a ni mogel. Pribit je bil na klop, z dvignjenim životom, kot bi bil hotel vstati; srce mu je kljuvalo, oči so mu begale na vodo-met in nazaj na lice črno oblečene gospodične. Videl je, da ga je ona zapazila, videl je, kako je krepkeje oprla svojo mater, videl je, da se je zato ozrla proč, kot bi hotela

V atelieru. Slikal Jos. Germ.

štropotali vodometi, še cvetle tu in tam pozne cvetke, a listje je rumenelo in brez diha in vetra v svedrastih plesih cepalo na tla. Iztočna in južna zelišča, razne succulente, agave in kakte je že preselila vrtnarjeva roka v varna in gorka prezimišča. Ves park je kazal ono jesensko lice, ki samotnega šetavca vselej navdà z neko melanholijo, da zatopljen zre v povešeno cvetje, na oropane